

ste forældelsesfrist, selv om den pågældende hindring fortsat består på tidspunktet for udløbet af denne absolutte frist. Dette svarer til, hvad der gælder i dag efter 1908-lovens § 3 sammenholdt med Danske Lov 5-14-4. Udvalget foreslår således, at andre forældelsesfrister højst skal kunne forlænges med 10 år.

Efter udvalgets opfattelse bør bestemmelsen om en absolut grænse for fristen gælde både, hvor kravet er omfattet af de foreslåede almindelige forældelsesfrister, jf. lovforslagets § 3, og hvor kravet er omfattet af en af de særlige forældelsesfrister eller tillægsfrister.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VII, afsnit 9.5.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Henvisningen til hindringer, der ikke beror på kreditors forhold, forudsættes også at omfatte tilfælde som omhandlet i dommen i Ugeskrift for Retsvæsen 1997.1259 V, hvor et konkursbo efter et aktieselskab blev genoptaget mere end fem år efter, at det var blevet afsluttet uden behandling i medfør af konkurslovens § 143. Landsretten fandt, at den pågældende fordring ikke var forældet, da kreditor ikke havde haft mulighed for at foretage retslige skridt mod aktieselskabet i den mellemliggende tid, eftersom selskabet ikke havde eksisteret i denne periode.

Der henvises til lovforslagets § 14 og bemærkningerne hertil.

3.3. Afbrydelse af forældelse

Udvalget finder, at det i alle tilfælde bør være en betingelse for at afbryde forældelsen, at skyldneren erkender forpligtelsen, eller at fordringshaveren foretager retslige skridt. Adgangen efter Danske Lov 5-14-4 til afbrydelse ved påmindelse bør således efter udvalgets opfattelse ophæves.

Den gældende regel i 1908-lovens § 2, 2. pkt., er ganske kortfattet, og gældende ret vedrørende afbrydelse af forældelse er derfor i vidt omfang udviklet i retspraksis. Udvalget finder, at det i en ny forældelseslov nærmere bør fastsættes, hvad der i de enkelte tilfælde skal til for at afbryde forældelsen, og der er efter udvalgets opfattelse behov for en relativt detaljeret regulering af dette praktisk vigtige spørgsmål.

Udvalget finder endvidere, at de regler om afbrydelse af forældelse, som findes i retsplejeloven, konkursloven og dødsboskifteloven, bør overføres til den nye forældelseslov, således at der foretages en samlet regulering.

Endelig foreslår udvalget, at der indføres en sontring mellem »egentlig« og foreløbig afbrydelse af

forældelsen, således at der ved »egentlig« afbrydelse løber en helt ny forældelsesfrist, mens foreløbig afbrydelse er karakteriseret ved, at der, når den »foreløbige« foranstaltning finder sted inden forældelsesfristens udløb, gives en vis kortere frist efter foranstaltningens ophør med henblik på, at »egentlig« afbrydelse – f.eks. ved sagsanlæg – kan ske inden for denne tillægsfrist. Dette svarer på sin vis til, hvad der følger af den gældende ordning om forfølgning af et retsligt skridt uden uforholdent ophold, men således, at det i loven fastlægges, hvad der i denne sammenhæng skal anses for et foreløbigt retsligt skridt, og således, at »uden uforholdent ophold« erstattes af en bestemt frist, der efter udvalgets opfattelse bør fastsættes til 1 år.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.1.

3.3.1. »Egentlig« afbrydelse

Udvalget finder, at adgangen efter Danske Lov 5-14-4 til at afbryde forældelsesfristen ved påmindelse bør ophæves.

Udvalget anfører, at hensynene bag forældelsesreglerne, navnlig at bidrage til, at fordringer afvikles eller bringes på det rene inden rimelig tid, og at undgå procesførelse om meget gamle fordringer, i de fleste tilfælde ikke på tilfredsstillende måde tilgodeses ved en ordning, hvor fordringshaveren har mulighed for til enhver tid at forny forældelsesfristen ved blot at tilkendegive over for skyldneren, at han eller hun mener at have et krav mod den pågældende. Det skyldes bl.a., at påmindelse alene ikke er egnet til at fremme en afklaring af omtvistede fordringers eksistens. Endvidere kan skyldneren efter omstændighederne uanset påmindelser med tiden få en forventning om, at kravet ikke vil blive fastholdt.

Udvalget foreslår således, at afbrydelse skal ske ved skyldnerens erkendelse eller ved foretagelse af retslige skridt mod skyldneren.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.2.1.

3.3.1.1. Skyldnerens erkendelse

For så vidt angår afbrydelse ved skyldnerens erkendelse foreslår udvalget en videreførelse af gældende ret. Det indebærer, at forældelsen afbrydes, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.2.2.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.